

andet Ting, og den turde maaske tyde paa, at det var muligt at faa noget fornuftigt ud af dette Lovforslag, og at man, naar det kommer i Udvalg, kunde finde den gyldne Middelvej, som vistnok skal findes paa dette Omraade. Jeg kender ikke saa meget til de Dyr, her omhandles. I Købstæderne ser vi dem ikke, undtagen naar de kommer kørende paa en Trækvogn og sælges til 30—35 Øre pr. Stk. paa en vis Aarstid, naar de skydes. Derfor har jeg for at danne mig nogen Mening om Sagen været nødt til at gennemlæse, hvad der er sagt om den i det andet høje Ting og overhovedet, hvad der er fremkommet om denne Sag. Jeg beklager, at jeg efter at have gennemgaaet det alt sammen og søgt, saa godt som mine Evner tillod mig det, at sætte mig ind i Sagen, maa sige, at da jeg var færdig med at læse det, var jeg omtrent lige saa klog paa dette Omraade, som da jeg begyndte. Det viste sig nemlig, at dette Spørgsmaal har været i Stand til at sætte Splid mellem Partierne og danne skarpe Modsætninger indenfor dem, og det er ogsaa Grunden til, at jeg i Dag, naar jeg tager Ordet her, ikke ser mig i Stand til at tale paa mit Partis Vegne, idet Medlemmer af mit Parti i det andet Ting har haft meget afvigende Meninger om denne Sag. Det har været ganske umuligt at faa nogen klar Indsigt i den, og jeg vil haabe og ønske, at det i Udvalget maatte lykkes at faa en klar Forstaaelse af hele denne indviklede Sag. Jeg er ikke saa ked af, at jeg ikke helt har kunnet sætte mig ind i den, naar jeg f. Eks. ser, at selve Landbrugsministeren, som dog skulde have særlig Kendskab hertil, udtalte, da han fremsatte Lovforslaget her, at han fremsatte det, fordi det var vedtaget i det andet Ting, og at han selv havde staaet meget vaklende overfor det. Naar det gaar Landbrugsministeren saaledes, kan jeg jo ogsaa godt være bekendt at sige, at jeg ikke har evnet at komme til Bunds i denne Sag. Det er sagt fra flere Sider, saaledes af det ærede Medlem, der indledede Forhandlingerne her, og af den sidste ærede Taler, at ser man hen til Videnskaben, finder man, at her er som sædvanlig stor Uenighed, og det er jo ganske rigtigt. Der er særlig ført tre Videnskabsmænd i Marken. Den ene, Professor Boas ved Landbohøjskolen, vil have Raagerne ødelagt. Den anden, Magister Herluf Winge, Viceinspektør ved Zoologisk Museum, siger meget reserveret, at det er rigtigt, at de kan gøre Nytte,

men det er ogsaa rigtigt, at de kan gøre Skade, og det er vistnok meget gode Ord, men man bliver jo ikke meget klog af dem. Den tredje Videnskabsmand mener, at de gør overvejende Nytte, og som Følge deraf bør man ikke være for haard mod dem. Det er, hvad man faar at vide, naar man som Købstadbeboer, der ikke selv kan sætte sig saa langt ind i Sagen, søger nærmere Besked. Det, man faar at vide af Videnskaben, er altsaa saare lidt.

Striden har staaet meget skarpt i det andet Ting om denne Sag, og der er fremført meget baade for og imod Raagerne. Der er sagt, at de er kloge. Det er ogsaa nævnt her i Dag, at de tager ikke noget paa den Ejers Marker, paa hvis Ejendom Raagekolonien ligger, han har sine Marker i Ro og Fred for dem, de flyver over Markskellet og tager hos Naboerne. Man maa jo sige, at hvis det er rigtigt, er det et Bevis paa, at de maa være ganske overordentlig kloge og intelligente Dyr, de har Forstand paa Markskel og kan skønne, hvor den ene Ejendom hører op, og hvor den anden begynder, og fra det Synspunkt set synes jeg, det vilde være Synd ganske at udrydde dem. Men naturligvis, hvis det er rigtigt, hvad der er fremsat her af fire Talere, og, hvad jeg ikke tvivler paa, at de gør Skade ude paa Markerne, maa man selvfølgelig væge sig mod dem, og saa er det vist rigtigt, at de bliver decimeret ganske betydeligt — for ligesom den sidste ærede Taler at bruge et Udtryk fra Krigsproget. I øvrigt er jeg altsaa i det uheldige Tilfælde, at mit Parti, der ellers plejer at være enigt om alle Ting, i dette Tilfælde ikke staaer enigt, og at Anskuelseerne indenfor Partiet er indbyrdes ganske stridende. Jeg kan da for det Tilfælde, at jeg skulde komme ind i det Udvalg, der ventelig bliver nedsat, love til begge Sider, at jeg vil bevare en „velvillig Neutralitet“.

Rambusch: Jeg havde ikke tænkt mig at ville tage Ordet i denne Sag, idet jeg ikke giver mig ud for at være tilstrækkelig erfaren til at kunne yde noget væsentligt Bidrag til Diskussionen, men det, som foranlediger mig til at tage Ordet, er, at det forekommer mig, at der er visse Tanker, som ikke er kommet saaledes frem, som de burde. Den ærede første Taler, det ærede 5te Medlem for 9de Kreds (Jensen-Grimsbjerg), var noget inde paa, hvad jeg, efter hvad jeg har hørt fra forskellige